

Berlusconi, contra la llibertat de premsa

El diari italià 'La Repubblica' s'ha convertit en el principal destinatari dels atacs de Silvio Berlusconi als mitjans que expliquen els seus abusos. El director del rotatiu, guanyador el 2003 del primer Premi Antonio Asensio de Periodisme per la seva defensa de les llibertats, analitza el greu conflicte d'Itàlia.

EZIO MAURO, Director de La Repubblica.

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 7.10.09

Més de 100.000 persones (els organitzadors parlen de 300.000) van ocupar els carrers de Roma dissabte passat, arribats de tot arreu d'Itàlia, per manifestar el seu suport a la llibertat de premsa. ¿Com pot sorgir un problema de llibertat d'informació al centre d'Europa i en ple 2009? Intentem entendre-ho.

Fa gairebé sis mesos que el primer ministre del Govern italià, **Silvio Berlusconi**, està entaulant una batalla contra el diari *La Repubblica*, que publica cada dia 10 preguntes (sempre les mateixes) per al *premier*, sense haver obtingut mai una resposta. El cas es va iniciar el 26 d'abril, quan el president del Consell de Ministres va participar en la festa del 18è aniversari d'una noia i la primera dama –**Veronica Lario**– va denunciar públicament l'«abocador polític» que creava el primer ministre al confondre les candidatures polítiques amb els favors de noies joves. «El meu marit freqüenta menors –va denunciar la dona de **Berlusconi**– i ho fa perquè està malalt; tant, que li he demanat al seu metge que l'ajudi».

Sobre aquesta qüestió (de la qual **Berlusconi** s'ha defensat a la

televisió, en un programa de debat polític, i de la qual una senyoreta de companyia ha entregat al fiscal general de la República unes cintes gravades durant una nit que va passar al domicili privat del primer ministre), *La Repubblica* va detectar certes contradiccions i també algunes mentides en l'exposició del president del Consell de Ministres. Les va transformar en 10 preguntes i va sol·licitar una entrevista oficial amb el primer ministre per obtenir les seves respostes, que haurien pogut aclarir-ho tot: s'havia acordat un termini de quatre dies. Un cop transcorreguts aquests quatre dies, i al no haver rebut cap resposta, vam decidir publicar les preguntes.

A partir d'aquell moment, en lloc de donar explicacions a l'opinió pública, el president del Consell de Ministres va passar a l'atac: primer va definir com a «delinqüents» els nostres periodistes quan li van fer una pregunta sobre aquesta qüestió en una conferència de premsa; després va dir per televisió als italians que no havien de llegir els diaris; després va explicar que la bona informació només es donava a la televisió (ell controla els tres canals privats de televisió com a propietari i els tres públics per la via política); més tard, des de la tribuna d'un congrés de la Confederació General de la Indústria, va invitar els empresaris que no fessin publicitat als diaris catastrofistes, i finalment va denunciar davant dels tribunals les 10 preguntes de *La Repubblica*: primer cas al món d'un líder que tem les preguntes a les quals no pot respondre, fins a l'extrem de demanar al jutge que les silenciï.

Finalment, l'episodi més greu: el diari de propietat directa de la família **Berlusconi** va atacar en portada el director del diari dels bisbes italians publicant un informe anònim, redactat en el llenguatge dels serveis

secrets, que l'acusava d'homosexualitat, únicament perquè s'havia atrevit a criticar –tímidament– **Berlusconi**.

El mateix li va tocar a un altre crític, el president de la Cambra de Diputats, a qui el diari berlusconià ni més ni menys va amenaçar preventivament de publicar notícies escandaloses amb rerefons sexual. Heus aquí per què podem preguntar-nos amb grans titulars quina és avui la qualitat de la llibertat de premsa a Itàlia, amb aquests comportaments del primer ministre que constitueixen un abús de poder. En la democràcia en què vivim, aquesta llibertat està empobrida, així com el dret fonamental dels ciutadans a saber i a comprendre, amb què es correspon el deure dels diaris d'informar.